СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

№8-9(28)

ЕТНОКУЛЬТУРА (ЧОМУ ПОГАНА І ЧОМУ ХОРОША ШАРОВАРЩИНА) 6-7 СТ.

КОВЕЛЬЧАНИН НАВЕСЛУВАВ У МОСКВІ ЗОЛОТО 10-11 СТ.

ДРІБНИЧКИ ВІД САШКА ПОЛОЖИНСЬКОГО 12-13 СТ.

СМЕРТЬ РОК-МУЗИКИ: «ТРОЯНДА ПЕРЕМОГИ» 16-17 СТ.

МАРЛЕН ДІТРІХ. ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТУ СВІТОВОГО КІНО 24-25 СТ.

ЯНІНА ШПАЧИНСЬКА «Я ЛЮБЛЮ "ZAPASKKU" І "ЧЕЧЕ" ОДНАКОВО, ТАК ЯК І ВСІ МАТЕРІ»

4-5 СТ.

Безлімітні тарифні плани

Тарифний план	Щомісячний платіж, грн.	Швидкість зовнішня, локальна	Можливості
1 Мбіт	70	1024 Кбіт/с	Оптимальний для завантаження великих файлів, перегляду відео он-лайн, голосових та відеодзвінків у мережі Skype
2 Мбіт	90	2048 Кбіт/с	Комфортне користування мережею без обмежень
4 Мбіт	120	4096 Кбіт/с	Для тих, хто звик себе не обмежувати

Музичні новини 3 ст.
Яніна ШПАЧИНСЬКА: «Я люблю "ZAPASKKU" і "ЧЕЧЕ" однаково, так як і всі матері» 4-5 ст.
Етнокультура (чому погана і чому хороша шароварщина) 6-7 ст.
TILARIDS 8-9 ст.
Ковельчанин навеслував у Москві золото 10-11 ст.
Дрібнички 12-13 ст.
«БугиДО» у Луцьку, або Як відпочивають «квартиранти» 14 ст.
Пам'яті Віктора Цоя 15 ст.
Смерть рок-музики: «Троянда перемоги» 16-17 ст.
Стоп від Зю 18-19 ст.
Автостоп, як стиль життя 20-21 ст.
Виставка «Квартиранти» 22-23 ст.
Марлен Дітріх – штрихи до портрету світового кіно 24-25 ст.
Віршина 26 ст.
Про вірші родом із казки 27 ст.
Фестивальне літо – 2010 28-29 ст.
Музичні новини 30-31 ст.
Фотопозитив 32 ст.

Усіх молодих, креативних, небайдужих Волинський молодіжний журнал «Птаха»

запрошує до співпраці!!!

Якщо Ти відчуваєш у собі спроможність не просто спостерігати за всім, що відбувається навколо Тебе, чи з Твоєю участю, а й можеш викласти усе це у журналістський матеріал, якщо у Твоєму серці та у Твоїх думках панує творчий неспокій, приєднуйся до команди видання «Птаха»!!!

НАША АДРЕСА: *м. Ковель, вул. Театральна, 11, к. 17*
www.ptaxa.com.ua
e-mail: info@ptaxa.com.ua
(068) 2338513 – Ната

Слово редактора

Вони гепають, переважно поночі, аби привернути до себе увагу... переважно біля тієї хати, в якій, кажуть, ніхто не живе, хоча живуть: миші, жучки і спогади, і лялька, яка так і не навчилася ходити... ще часом – тільки то вже не гепають – тихенько падають у здичавілому, закинутому саду – у траву, аби лежати там неторканими... і може, мріється їм про голову Ньютона чи про картину відомого (або й не дуже) художника, чи про поділ кругловидої бабусі... але ж ні – лежать отак – нікому непотрібні яблука чийогось пізнання, яблука чиєїсь спокуси... а ще там часто трапляються райські яблучка, і мабуть, я не втримаюся, таки гайну цієї осені у якийсь забутий сад і проведу цілий-цілісінький день під райською яблунькою, а коли запитуватимуть, де я була, чесно відповідатиму: «У

Оля Лясюк

МИСТЕЦЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ОСТАННЯ БАРИКАДА» ОРГАНІЗОВУЄ У МІСТІ ІРПІНЬ НОВИЙ ВЕЛИКИЙ ФЕСТИВАЛЬ ПОВСТАНСЬКОЇ ТА ПАТРІОТИЧНОЇ ПІСНІ «ГАЙДАМАКА»

24-26 ВЕРЕСНЯ 2010 РОКУ. ФЕСТИВАЛЬ ПРИСВЯЧЕНИЙ 20-ІЙ РІЧНИЦІ «СТУДЕНТСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ НА ГРАНІТІ» ТА УСІМ БОРЦЯМ ЗА ВОЛЮ ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ.

OSTANNЯ БАРИКАДА
МИСТЕЦЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ

Програма фестивалю складається із виступів музичних гуртів та виконавців, у репертуарі яких є пісні на патріотичну тематику (велика музична сцена), а також із виступів кобзарів, бардів, поетів, лірників та казкарів (літературна сцена) та відкритих лекцій відомих громадських діячів. Фестиваль планується триденний, тому для всіх гостей буде організоване наметове містечко. Складайте речі, беріть друзів, намети і хороший настрій!!!

ЗАПРОШЕНІ: «От Вінта», «Плач Єремії», «Гайдамаки», «Мед Хедс», «Свобода» (Пітер), Марія Бурмака, Едуард Драч, «Тартак», «Рутенія»...

НАГАДАЄМО МОЛОДІ НЕДАЛЕКУ ІСТОРІЮ ВЛАСНОЇ КРАЇНИ. 2 жовтня 1990 р. на холодному граніті Жовтневої площі студенти розбили намети та розгорнули гасла «Я голодую», та розпочали першу революцію в світі, в назві якої був прикметник «студентська», – Студентську революцію на граніті. Студенти не вимагали гуртожитків чи безкоштовної освіти, не вимагали змін у навчальному процесі чи відставки ректора. Студенти вимагали докорінних змін в усій державі. Ось їх вимоги, що були передані до Президії Верховної Ради:

- націоналізація майна Компартії України та ВЛКСМ;
- перевибори Верховної Ради УРСР на багатопартійній основі;
- недопущення підписання нового Союзного договору;
- проходження військової служби юнаками-українцями на території України;
- відставки Голови Ради Міністрів УРСР.

Молодь вимагала кращого майбутнього для себе та своїх дітей, майбутнього без комуністичного ладу, без цензури та без авторитаризму. Активістам Української Студентської Спілки та Студентського Братства вдалося зібрати під своїми гаслами чи не все активне студентство України. Вперше об'єдналися студенти Львова та Донецька, Києва та Одеси. Вперше студенти виступали з трибуни Верховної Ради, зачитуючи свої вимоги, що транслювались в ефірі УТ-1. Молодь підтримали не лише вищі навчальні заклади, а й заводи, фабрики, усе інше нашої країни. Саме студенти нанесли перший удар стіні комуністичного устрою України. Верховна Рада була змушена прийняти резолюцію щодо виконання вимог голодуючих студентів. Так здобувалася Незалежність України…

ПТАХА

ЯНІНА ШПАЧИНСЬКА:

«Я ЛЮБЛЮ «ZAPASKU» І «ЧЕЧЕ» ОДНАКОВО, ТАК ЯК І ВСІ МАТЕРІ»

Фестиваль «Фортмісія-2010» дав мені велике відкриття – гурт «Zapaska». Під впливом магічних звуків, що долинали з малої сцени фесту, я не могла зрушити з місця і заворожено, а, можливо, й зачаковано дослухалася до кожного слова та кожної нотки колективу. Все якось гармонійно та незвично сплелося в одну суцільну картину: звуки, тексти і харизма музикантів. «Це – щось особливе», – крутилося в голові. І відтоді вже місяць «сиджу» на «Запасці». Тому було надзвичайно приємно зустрітися з музикантами ще раз у тіснішій компанії, на андеграундній вечірці у Львові і поставити свої каверзні питання солістці гуртів «Zapaska» і «чече» – Яніні Шпачинській.

– Насамперед поцікавлюся Вашим гуртом «чече». Судячи з назви гурту, Ви автоматично звузили свою слухацьку аудиторію: жителі Чернівців, Черкас, Червонограда і Чернігова. Як же інші мешканці України? :-)

– Також це – жителі річок Черемош...

– ...Чорногузка... :-)

– (сміється!) і багато інших. Ми обмежили свідомо, не хотіли бути занадто популярними!

– Ви – матір двох дітей: «чече» і «Запаски». Кого зі своїх малят Ви любите більше?

– Я люблю їх однаково, так як і всі матері. Моя мама – дуже справедлива, маючи двох доньок **(в Яніни є старша сестра – авт.)**, вона намагалася нас виховувати так, щоб нікого не

обділити своєю любов'ю. Просто «чече» – це доросла дитина, в неї є ще п'ять душ, крім моєї і, відповідно, це – велика відповідальність. А «Запаска» – менш слухняна дитина.

– Чи актуально в час технологічного прогресу та безкоштовних інтернет-скачувань записувати альбоми і розповсюджувати їх на дисках?

– Ми думали над цим. Перед нами стоїть постійна дилема: треба – не треба. Але як показує практика, все-таки є слухачі, яким цікаво отримати диск, тому їх розповсюдження перетворилося на поширення сувенірної продукції. Це все ж якась пам'ять, а люди дуже прив'язані до матеріального. Коли є там якась платівочка та ще й підписана, то це приємно. І тому ми не робимо великих тиражів дисків, найчастіше – це мінімалістичні розміри: кілька десятків на певні фестивалі або виступи. Ми їх веземо і розповсюджуємо безкоштовно або іноді продаємо, аби відбити собівартість... Так що, у принципі, як сувенір, як річ на згадку – вони актуальні. Очевидно, що більшість просунутої молоді скачує музику з Інтернету.

– Щойно Ви згадали про фестивалі. Чим вони є для молодих музикантів, що повинні давати в ідеалі і що дають насправді?

– Ну, по-перше, фестиваль – це можливість дати себе почути максимальній кількості людей за рахунок того, що на захід з'їжджається багато фестивальників, аби послухати хед-лайнера, і зрештою, вони відкривають для себе нові колективи, про які раніше нічого не чули, наприклад, про мій гурт, і я, відповідно, отримую свого слухача. Багато людей дізналися про нас на «Фортмісії», і у нас уже є привід поїхати до Львова, бо там на нас чекатимуть. В ідеалі вони мають приносити якісь гонорари. А також такі штуки, як знайомства з іншими музикантами, досвід, яким вони діляться між собою на афтепаті. Це – тусовка, своєрідний обмін...

– Ну, це й начебто ще й старт для чогось нового...

– Можна і так сказати, якщо успішно відіграли, якщо фест успішний... не можна вважати фести чимось кардинальним. Наприклад, немає таких фестивалів, які дають якісь поштовхи, де вистрілюють групи, тобто не існує якогось «феста-супермена», в якому б усі хотіли взяти участь, засвітитися... Є просто окремі хороші, класні фести, в яких брати участь і приємно, і корисно.

– Як Ви вважаєте, яке майбутнє в живої музики, зважаючи на розвиток електроніки?

– Ну, насправді ці процеси різнобічні. Я знаю багатьох ді-джеїв, які прагнуть використовувати живі інструменти у своїх сетах, знаходити якісь оригінальні, «свої» звуки. Але живі інструменти ніколи не втратять своєї актуальності. Усе може змінитись, можливо, жива музика перестане бути популярною для молоді у чистому вигляді. Насправді, я думаю, що поєднання різних засобів електроніки і живої музики створює у нинішній час оптимальний звук. Зараз багато різних проектів, де використовують акустику і всякі електронні прибамбаси.

– Наразі на телебаченні з'являється багато нових проектів а-ля «Фабрики зірок», «Х-фактора», «Україна має талант» і т. п. Наскільки об'єктивними є ці конкурси і чи насправді їм під силу відкрити нові таланти?

– Звісно, для широких мас можуть відкритися певні таланти, як у шоу «Україна має талант», де дівчина, яка малює піском, здобула велику популярність. Але насправді жоден конкурс не може бути об'єктивним. Можливо, вони потрібні учасникам для розуміння свого рівня. А ще подібні проекти дають можливість людям «потрапити» в телевізор. Велика частка українців – це, все ж таки, люди телебачення, а не Інтернету, хоча просунута молодь сидить у неті. І, у принципі, не варто недооцінювати ці конкурси, але й покладати великих сподівань на них теж не треба. Ми ходили з Пашою (чоловік Яніни, учасник гурту «Zapaska» – Павло Нечитайло – авт.) на «Х-фактор», думали, що якийсь досвід здобудемо, дійшли до кастингу і на його рівні зрозуміли, що це не для нас. Знайшлося потім декілька людей, які там працювали і написали, що ми їм сподобалися. І ще прикольно було подивитись, як це все зсередини виглядає.

– Що Ви можете побажати читачам журналу «Птаха»?

– Обов'язково діліться інформацією про всілякі культурні заходи. Щоб у Вас було якомога більше руху на Волині! І ми туди скоро приїдемо, ми ще ніколи не були в Луцьку. І... всім успіхів!

ЕТНО-КУЛЬТУРА

(чому погана і чому хороша шароварщина)

Для мене це літо етнічне. Не тому, що я кожного ранку прокидаюсь і думаю про етніку, ні. Просто постійно натрапляю на символи, візерунки, речі, які хочеться назвати саме цим словом – етнічні. І хоча я сама лише приблизно здогадувалася, що це слово означає, виявилось, що мої уявлення співпали з дійсністю. А літо і справді етнічне. Етнічніше, ніж будь-коли до того (може, це тому, що молодь, сама того не розуміючи, впровадила моду на українське, а може й тому, що українське й раніше було модним, але забутим і трохи запиленим).

Так от, про етнічне. Етнічний стиль у широкому розумінні цього слова – це стиль, у якому переважають певні риси національної приналежності (або незалежності), символіка держави (чи трипільських візерунків), ну і таке інше. Це можуть бути і релігійні символи (перевернута свастика, наприклад, яка спочатку була символом усього живого – сонця). На сайті культурної асоціації «Новий Акрополь» я натрапила на результати соцопитування серед студентів, яким задавали питання: «Які елементи одягу символізують українське традиційне вбрання?». Відповіді, як і слід було чекати, були стандартними: вишита сорочка, вінок, шаровари, чоботи, намисто і таке інше. От і напрошується запитання – чому фольклорні гурти України з неприродним фанатизмом виступають в одних і тих самих українських костюмах – від ансамблів народного танцю до музикантів і хористів? Прикро, що така шароварщина, якесь аж принизливе «оселянення» формує в молоді такі незабутні стереотипи. Тим часом як дизайнери модного одягу мали б копнути глибше у культурних надбаннях наших предків, вони вперто вишивають подоли атласних спідниць і вішають на довжелезні шиї червоні коралі.

До чого я веду – веду до дрібни-

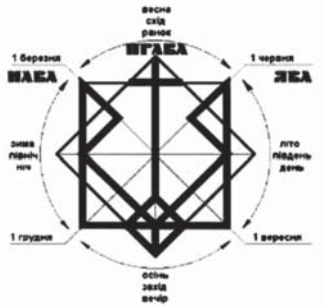

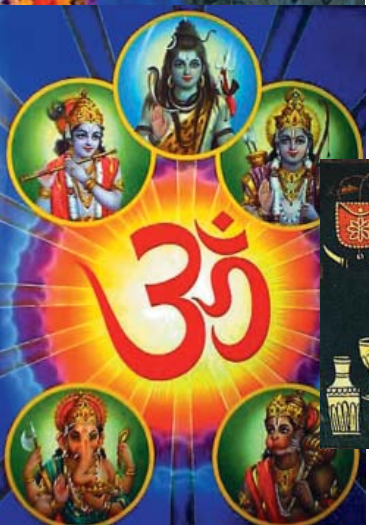

чок, які мене справді тішать. Інколи я бачу людей із тим унікальним блиском в очах, які розуміють, ЩО на них зараз одягнуто. А одягнута не просто сорочка, а сорочка, пошита з найякіснішого льону (сказати б, для панночок), або прикраси, розписані вручну петриківським розписом. Або дерев'яні браслети, на яких майстри випалили древні забуті язичницькі символи. Саме такі люди чомусь викликають у мене найбільшу повагу. Це як поціновувачі старого вина. Такі не йдуть в дешеві ресторани, щоб здивувати офіціантів скандалом про «прокисле вино», а смакують самі для себе кожен знак того етнічного, енергетично безкінечного українського символу.

Цінність етнічної культури – це коли із задоволенням відвідуєш стилізовані Купальські свята – і неважливо, в чому ти туди приходиш – у джинсах чи в отих жахливих трикотажних шароварах (дайте мені сили це витерпіти), а в тому, що ти, як і сотні років тому, веселишся, перескакуючи через ватру, пускаєш на воду вінки (і таки віриш, що він попливе на потрібний берег), і раптом помічаєш, що у вінку з маків і пшениці перестала боліти голова.

А ще – чай. У рамках експерименту я на довгий час відмовилася від кави і чаю прямо з Цейлону, замінивши ці напої (навіть не каркаде) тими травами, які ростуть у нас – суницями, листям смородини, липою, врешті решт, м'ятою – і не захотіла більше чаю «з чужини». Мабуть, навіть організм наш влаштований так, що краще сприймає не імпортні апельсини, а червиві яблука, не пофарбовані хімікатами.

А ще етніка буває «привозною». Африканські, індійські, японські буси-прикраси-сувеніри-статуетки – та на здоров'я. Аби ви тільки розуміли їх значення, і приїжджий йог не хрестився від вашого вигляду, бо ви носите на собі зулуську маску смерті. Набиваєте татуювання японського ієрогліфа – уточніть, чи не означатиме малюнок (такий симпатичний) цілковиту нісенітницю або продавця молока. Саме тому я, мабуть, з такою настороженістю ставлюся до іноземних символів – для того, щоб їх носити, потрібно розуміти значення кожної прикраси чи елементу одягу, а тому обмежуюсь музикою. Музичні інструменти якісь зрозуміліші, а звучання їхнє у всіх країнах призначене для розваги, роздумів чи хорошого настрою.

сосна

верба

соняшник

А наостанок історія. Якось на закритті одного, досить масового дійства, куди більше половини людей прийшло у вишиванках, я жартома спитала чоловіка, що сидів біля мене, чому ж він сам не прийшов у вишиванці (не маєте, чи що?)? Відповів він досить серйозно: «Я носив її в ті часи, коли за це саджали в тюрми, і половину моїх одногрупників в університеті таки посадили. Зараз мені нецікаво. А заборонять носити вишиванку тепер – я знов її одягну».

Олена Форманюк

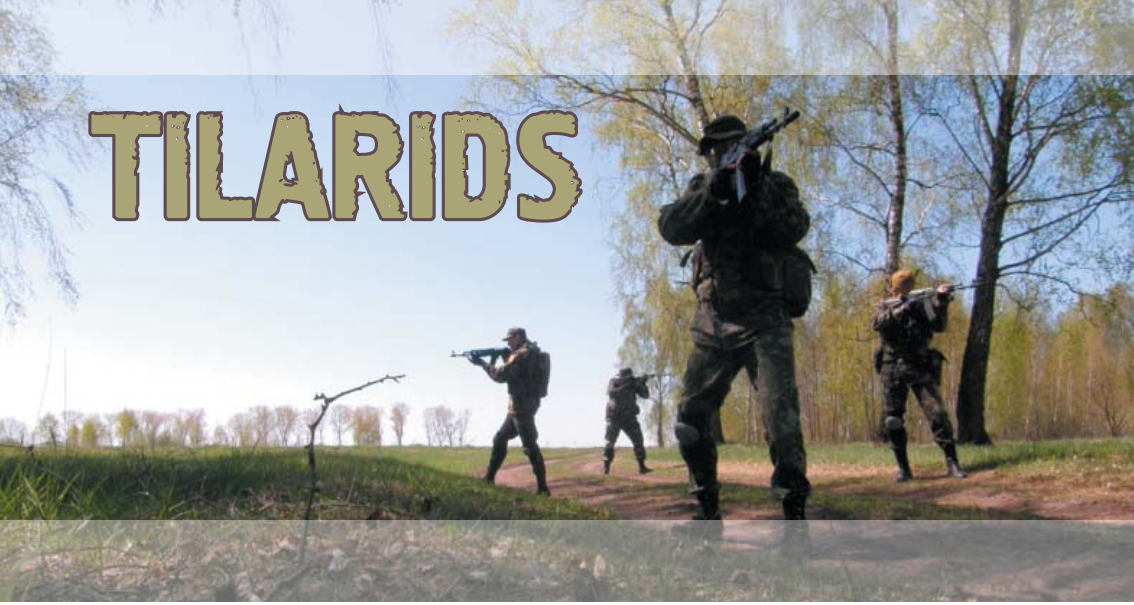

Назву **СТРАЙКБОЛ** було введено і вжито росіянином Григорієм Чуковим з команди «Драгуни» у 1997 році як заміну міжнародної назви airsoft.

Історія появи цього спорту сягає своїм корінням до післявоєнної Японії, якій після капітуляції заборонили мати збройні сили (крім сил самооборони), і уряд цієї країни знайшов цікавий вихід із такої ситуації – були створені точні пневматичні копії бойової зброї, що збігалися у вазі з реальними прототипами, мали таку ж скорострільність і навіть схожу схему збірки. Патрони в цій зброї заміняли 6-мм кулі, виготовлені з легкого пластику.

У результаті ця витівка переросла у вид дозвілля, що набув величезної популярності у всьому світі, завдяки його особливій реалістичності.

СТРАЙКБОЛ – це командна гра, у якій «бій» ведеться 6-мм кульками (типу ВВ) вагою від 0.11 до 0.43 г з точних копій бойової зброї. Відмінною рисою гри є чесність. Адже влучання від 6-мм кульки не залишають слідів на камуфляжі й захисних окулярах (які обов'язкові в цьому виді спорту) – «повідомлення» про влучення у ділянку тіла цілком на совісті гравців. Так, деякі можуть і не повідомити про влучення – тому з'являються МакЛауди (ті, котрих неможливо вбити), але це вже зовсім інша історія...

Ігри проводяться за заздалегідь обумовленими сценаріями, які додають ще більшої реалістичності грі.

Основними виробниками страйкбольної зброї є фірми, які розміщені на історичній батьківщині цього спорту – у Японії, хоча на ринку представлені й продукти китайських і корейських виробників.

Зброя виготовляється, як правило, з ударотримкого ABS пластику (у деяких випадках використовується метал), обладнано здебільшого системою HOP-UP (яка підкручує кульку в момент вильоту зі ствола, що дозволяє досягти більшої стабільності польоту на великі відстані) та латунним або мідним стволом з відполірованим внутрішнім каналом. У стандартні магазини до зброї «входить» близько 80-120 ВВ кульок (для автоматів), або 12-25 (для пістолетів). Так само існують бункерні магазини, об'єм яких становить від 200 до 600 ВВ кульок (інформація з Вікіпедії).

СТВОРЕННЯ КОМАНДИ. У Ковелі 24 серпня 2009 року було створено команду «TILARIDS», яка, як планувалося, мала бути складовою частиною радивилівської страйкбольної команди «Ш.Т.У.Г», що моделює гіпотетично існуючий аеромобільний прикордонний загін спеціального призначення. Після певного періоду було вирішено, що ковельська страйкбольна команда «TILARIDS» є окремою і самостійною, яка моделює сучасний, новітній піхотний підрозділ Сухопутних військ Збройних сил України. Команда використовує однострій Збройних сил України і має на озброєнні зразки АК.

КОМАНДИРОМ «TILARIDS» Є ДМИТРО ТКАЧУК, який є військовослужбовцем за контрактом Збройних сил України.

Ковельська команда формувалася до постійного основного складу протягом 5-ти місяців. Наразі у команди 5 бійців і 2 новобранці. Команда у своїх діях керується статутом команди і правилами Федерації страйкболу України.

Зараз команда активно проводить тренування та бере участь у різноманітних страйкбольних подіях.

Наш сайт
http://tilarids.pp.ua/

Ковельська страйкбольна команда «TILARIDS» проводить

набір новобранців.

Вимоги:

• вік не менше 18-ти років;

• бажання грати у страйкбол;

• дисциплінованість і вміння працювати в команді;

• придбання необхідного спорядження та озброєння;

• відвідування командних тренувань;

• адекватність.

ПОХОДЖЕННЯ НАЗВИ «TILARIDS»

Досліджуючи історію Волині, на одному з іноземних сайтів члени фонду знайшли цікаву історичну довідку про один з найдревніших артефактів у історії стародавньої Європи.

Це – залізний наконечник від списа з найдревнішими рунічними написами на ньому. Він був знайдений у 1858 році в селі Сушично, що за 30 км від Ковеля, під час весняної оранки Яном Шишковським.

Наконечник має рунічний текст, який складається з 8-ми рун, написаних на дуже старій версії Elder Futhark, який каже: tilarids.

Рунічний текст може означати старо-готське чоловіче ім'я, швидше власника, ніж коваля, який виробив цей наконечник. Але також цей напис може означати назву спису, яка може перекладатися як «той, що досягає цілі».

Довжина наконечника 15,5 см, ширина – 3 см. Він датується першою половиною 3-го століття.

Після смерті власника наконечник було втрачено, але він знову з'явився у Варшаві у 1939 році, коли розпочалася 2-га Світова війна, наконечник перевезли у Берлін в Німецький Археологічний інститут. Наприкінці війни наконечник забрали до Верхньої Франконії, де він був втрачений остаточно. Наразі про місцезнаходження наконечника нічого не відомо.

Усе це свідчить про те, що на території Волині проживали, воювали, подорожували справжні воїни. Щоб згадка про наконечник не зникла, напис «TILARIDS» було взято за назву Ковельською страйкбольною командою.

Дмитро Вовк

Ковельчанин «навеслував» у Москві золото

Ковель тримає високу спортивну планку, вкотре це довів ковельчанин Володимир Троцюк, який здобув ЗОЛОТО у складі каное-четвірки на дистанції 1000 метрів на чемпіонаті Європи, що відбувався у Москві, з веслування на байдарках і каное серед молоді віком до 23 років та юніорів. Володимир – вихованець Ковельської спеціалізованої спортивної дитячо-юнацької школи олімпійського резерву (СДЮШОР), яка діє більше 25-ти років при профкомі ПАТ «Ковельсільмаш».

Одразу після приїзду Володі з Москви мені випала нагода поспілкуватися з ним, що я власне і зробила. Отож, що з цього вийшло, читайте далі...

– Про тебе кажуть: «Спортивна гордість Ковеля». Розкажи про свої здобутки за роки спортивної кар'єри. І яка «на смак» перемога на чемпіонаті Європи?

– Перший мій міжнародний старт був у складі молодіжної збірної України. У 2005 році на чемпіонаті світу серед юніорів ми були четвертими. З 2007 року я – член національної збірної команди України. У 2005 і 2009 роках став бронзовим призером чемпіонату Європи серед юніорів. З 2005 по 2010 – чемпіон України. Торік на чемпіонаті світу став дворазовим бронзовим і срібним призером з веслування на човнах-драконах.

У складі національної збірної України ще минулого року готувався до участі у чемпіонаті Європи серед дорослих, але на відборі ми програли усім екіпажем. І тоді вирішили зробити ставку на молодіжний чемпіонат Європи. У Москві були дуже сильні суперники. Одними з них була команда з Угорщини, яка мала усі шанси на перемогу. Адже до їхнього екіпажу входили призери минулорічного чемпіонату світу серед юніорів та призери Олімпійських ігор 2008 року. Сильними також були команди з Росії та Німеччини. Росіяни, господарі змагань, лише у перший день на дистанції 200 метрів здобули 5 золотих медалей. Але, не зважаючи на все це, ми вдало стартували і все-таки здобули жадану перемогу!!! І хочу сказати, що після довгих, виснажливих тренувань перемога «на смак» дуже солодка.:-)))). Перемагати, ох, як приємно!

– Які найпам'ятніші, а які найвагоміші змагання для тебе?

– Напевно, Афіни найбільш запам'ятались. Там у мене є рідня, яку зміг відвідати. І місто саме дуже гарне. Поєднав приємне з корисним. Але найвагомішими в цьому році для мене є чемпіонат Європи у Москві, оскільки там я здобув золото!

– Як досвідчений спортсмен, поділися формулою успіху.

– Як такої, формули успіху в мене немає. Я багато тренуюсь, у мене є велике бажання перемагати і досягати ще вищих злетів у спорті. Я думаю, це і привело мене на чемпіонаті Європи до перемоги. Звісно, я вірю в удачу, адже удача в житті багато значить. У веслуванні дуже важливо мати хороше відчуття води. Можна мати багато сили, здоров'я, але коли ти не відчуваєш води, човна, не маєш моральної підготовки, то можна і не сподіватися на хороший результат, а тим паче на перемогу. Адже треба себе щоразу налаштовувати морально для проходження дистанції від початку і до кінця, не заважаючи на «мандраж», який буває у будь-кого перед початком старту.

– Чи хотів би ти взяти участь в Олімпійських іграх? І чи готовий ти до цього?

– Це мрія кожного спортсмена, і моя в тому числі. Звісно, хотілося б, адже навіть стати учасником – це вже висока планка! Я багато працюю над собою, багато займаюсь і думаю, що настане час, і я туди потраплю.

– Що б ти побажав молодим хлопцям/дівчатам, які ще не визначилися з видом спорту, яким будуть займатись? І чи хотів би ти, щоб вони приходили навчатися саме до СДЮШОР?

– Звісно, я б дуже цього хотів. Але ж дитину примушувати силою теж не треба. Вона має відчути, чого вона сама хоче, до чого лежить її душа.

– Ти з дитинства хотів займатися цим видом спорту?

– Чесно кажучи, на першому році навчання – ні! У школу мене привела мама, а вже брат, теж спортсмен, раніше займався веслуванням, примушував мене і допомагав у всьому. Тоді мені було лише 10, і на той час мені ще хотілося піти погуляти з друзями і аж ніяк не проводити «дорогоцінний» час на тренуваннях. Але буквально через півроку я «втягнувся». Цьому сприяли і хороший колектив, і мій тренер, якому я дуже вдячний, і нові друзі, яких зустрів. Тут я осів і зовсім не жалкую! Адже я здобув тут більше, ніж якби просто тинявся без діла. Зараз я навчаюся на факультеті «Олімпійський і професійний спорт», а тоді навіть не міг подумати, що це стане справою мого життя.

Хочу сказати велике дякую моєму брату, мамі, тренеру Василю Прохоруку, завдяки якому я зараз і здобуваю одна за одною нагороди, а також директору бази Ігорю Верчуку за моральну і матеріальну допомогу і підтримку.

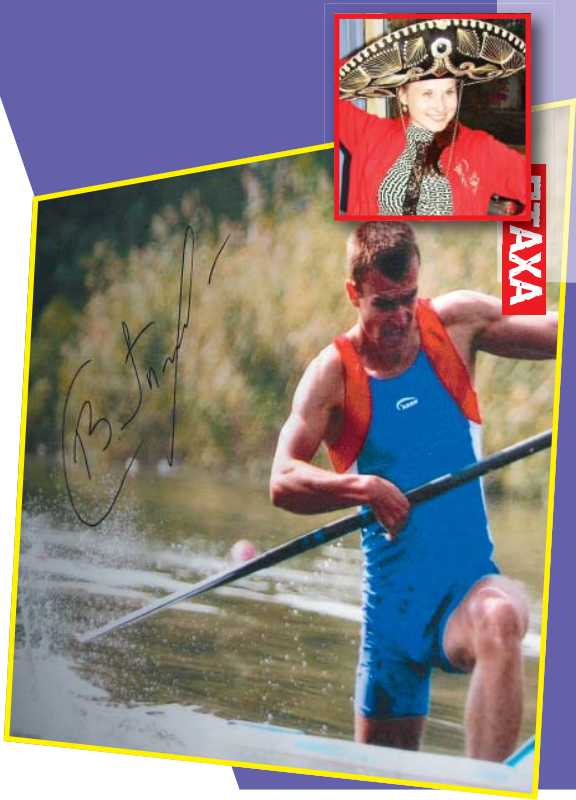

– Ти забобонний?

– Ні, нема в мене забобонів. Роблю розминку перед початком, вдягаюсь так, аби було зручно (посміхається – авт.).

– Чи захоплюєшся ти ще чимось, окрім веслування? Чи тренування забирають у тебе весь вільний час?

– Я люблю подорожувати і фотографувати. І ці мої захоплення поєднуються зі спортом, адже я багато їжджу на змагання в інші країни. На сезон я маю щонайбільше 1,5 місяці відпустки від тренувань.

– Перемог тобі – в усіх сферах життя! І дякую за розмову.

Поряд із такими успішними людьми як Володимир Троцюк розумієш, що досягнення успіху кожного із нас – у наших же руках. А ще – надихаєшся на підкорення нових вершин, на перемоги (не обов'язково спортивні) та цілеспрямованість у досягненні мети.

Підготувала Ната Птаха Самчинська

ДРІБНИЧКИ

ТРИ ДОРОГИ

Мабуть, мої найулюбленіші дороги в Україні – понад Дніпром на правому березі. Найулюбленіші їхні шматки – від Трипілля до Канева, від Чигирина до Світловодська і від Чортомлика до Нової Каховки. Проїхав по всіх трьох. Три дороги – три задоволення!

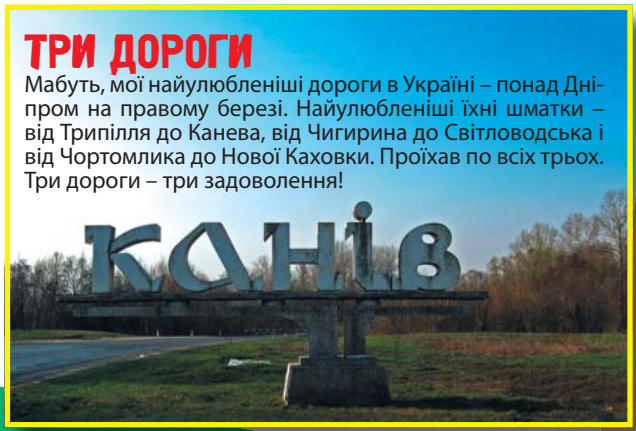

ДВА МУЗЕЇ

Давно планував відвідати історичний музей імені Дмитра Яворницького в Дніпропетровську. Нарешті відвідав і його, і музей-садибу Яворницького, який знаходиться неподалік. В історичному найбільше сподобався зал, присвячений козацькій добі – зрештою, це й не дивно, але і в інших залах є багато цікавого. Відвідання другого музею збагатило мене новими знаннями, двома книжками та долученням до чогось вищого. Раджу всім.

БАБУСІ

Мені так подобаються бабусі, які сидять влітку вздовж дороги зі своїм товаром – овочами, фруктами, ягодами... Вони, в більшості своїй, такі світлі, відкриті, аж хочеться їх обіймати. Я знаю, що коли повз них проїжджаю, їм дуже кортить, щоб я біля них зупинився. Але я рідко зупиняюся, бо в мандрах мені їхні продукти не потрібні, а вдома дуже рідко щось готую. Зрештою, я навіть не зупиняюся, якщо мені чогось хочеться – якогось там яблука чи груші. Знаєте чому? Бо ті бабусі, в більшості своїй, сидять групками, і я не можу наважитися купити щось в однієї, а в усіх купити не зможу. От і їду, дурний, без яблука на зубах...

Цікаво мені тільки – хто ж нас усіх годуватиме, як усі ті бабусі повмирають?

НАПИСИ

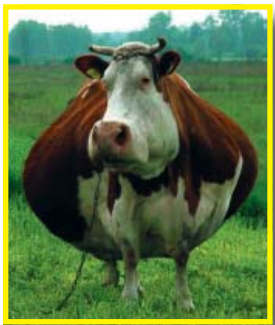

Дорогою трапляється багато цікавинок. Одна із традиційних – це різні написи, вивіски або реклами. В цій поїздці зустрілися мені продуктовий магазин «Іскушеніє» та дві реклами, які здивували своєю абсурдністю. Перша: «Японская кухня в рєстаранє «Украіначка»; друга: «Фешн-клуб «Маравєйнік» – піва «Козєл», прасмотр футбольних матчєй, живая музика, караоке». Але переможцем цього туру став напис, зроблений синьою фарбою на дошках стіни спеціального навісу для зберігання сіна: «Сита скотина – багата країна!». Особливо тішить те, що той напис зроблений в такому місці, де його мало хто побачить, крім господаря. Але ж коли хтось таки побачить випадково, як я, наприклад, то неодмінно потішиться!

ПТАХА

«ДНІПРО»

Був на футболі «Дніпро» – «Металіст». Матч виявився цікавим, напруженим і несподіваним. Дніпропетровська команда програла, і я вже нескромно думаю, чи то, часом, не я виявився для них таким «не фартовим»? Зрештою, не про команду я хотів написати, а про вболівальників. Не найважливіший матч в історії «Дніпра», а стадіон майже повний. Підтримка – дуже потужна. Фанатським секторам особлива повага – не втрачали наснаги навіть у найскладніші для улюбленої команди моменти. А мене ще питають, чому я симпатизую футбольним фанатам. А от тому! Хоча, звичайно, не без «нюансів»: одна дівчинка неподалік від мене так матюкала суддю, що аж я ніяковів...

КАМІНЬ

Їхав у гарному настрої – чудові краєвиди, гарна музика, я усміхнений. Раптом у лобове скло прилітає доволі великий камінь, лишаючи помітний слід від свого візиту. Мій гарний настрій одразу кудись подівся. Куди подівся? Чому? Так, це неприємно, але ж я лишився той самий, музика та ж гарна, краєвиди ті ж чудові... То чому наше моральне так залежить від матеріального? Зрештою, я гарний настрій доволі швидко відновив, та все ж... Питання лишилося...

КАМ'ЯНСЬКА СІЧ

Кажуть знаючі люди, одна із двох, які лишилися незатопленими. Власне, від самої Січі вже давно нічого немає – є лише кілька козацьких хрестів та могила кошового отамана Костя Гордієнка. Щось там намагаються відновити, часом проводять розкопки, часом збираються козаки чи волонтери, але все те, як і всюди, не дасть відчутного результату, поки не буде потужної державної підтримки.
Тим часом вода Каховського моря поступово підмиває береги, руйнуючи те, що варто було би зберегти – як не для себе, то хоча б для нащадків.
Я ж цього разу заїхав на Січ не працювати – один у полі не воїн – а трохи перепочити. Трохи побродити, трохи «помедитувати» – помилуватися водою і скелями, подивитися в зоряне небо, подихати степовим повітрям, послухати шум вітру, сюрчання комах та спів пташок, і набратися позитивної енергії. Думаю, мені це вдалося...

МЕДВЕДІВКА

Довкола неї дуже гарно і багато всього цікавого та історичного. Однак, як показало спілкування з двома молодими медведівцями, місцева молодь не те, що не знає історії свого рідного краю, але нею і не цікавиться. На прощання пообіцяли мені, що почитають «Холодний Яр»... Забув їм ще «Чорного Ворона» порекомендувати...
Їхав тими місцями, бачив усю ту красу, згадував про всі ті історії та легенди й думав, які б цікаві фільми можна було про все те знімати! Але хто ж це зробить і коли?! Знову росіяни? «Ну што, гайдамакі, паложим голави за Русь-матушку?!»... «Атлічнімі казакамі білі Пєтька да Васька Чючюпакі – в сєдлє, как врослиє сідєлі, вражескіє голави с плєча рубілі, а уж пєсні пєлі – всє дєвкі плакалі!»... А мо' – американці? «Ґоунта енд Залізн'як – камін сун!»...
Де той Гонта? Де той Залізняк? Може, вже час?

ПИТАННЯ ДЛЯ РОЗДУМІВ

Не раз я вже про це думаю, але відповіді не знаю. Може, хто з фахівців зможе прокоментувати? А думаю я – чи так вже нам потрібні всі ті гідроелектростанції на Дніпрі? Кажуть, деякі з них працюють самі на себе. Натомість, через них під водою заховані величезні пласти нашої історії та культури й унікальні частинки нашої природи. От я і хотів би знати – наскільки можливо було би повернути Дніпро у своє русло, спустити штучні моря, відкрити знову Пороги, Великий Луг, Січі козацькі? Чи можливо це і чи доцільно? Чи не призведе це до якихось екологічних катастроф і чи зможе згодом відновитися те, що було втрачено внаслідок затоплення? Чекаю на фахові відповіді.

Саша ПОЛОКИНСЬКИЙ

http://sashko.com.ua/2010/08/dribnychky/

«БУГИДО» У ЛУЦЬКУ, АБО ЯК ВІДПОЧИВАЮТЬ «КВАРТИРАНТИ»...

ПТАХА

Знаходити молоді яскраві таланти – це талант Іванни Мартинів (хазяйки відомої в Луцьку «Квартири FM» та її друзів, друзів друзів і знайомих, друзів їхніх друзів) – знайомити цікавих людей з жителями «Квартири».

Ось приблизно так Луцьк дізнався про одесько-донецький гурт «БугиДо». Коли дивишся на цих хлопців, складається враження, що це троє втомлених дорогою і змучених похміллям друзів, які сприймають життя таким, яким воно є насправді: брудним, жорстоким, водночас захоплюючим, цікавим і повним несподіванок.

Мозок гурту – Денис Фотьєв, він же – неперевершений гітарист, а коли потрібно, то і автор, і вокаліст і барабанщик. Душа гурту – Пітер Латишев. Він автор, ні... не так: він – АВТОР!!! глибоких віршів, а ще – гітарист та вокаліст.

Віталій Забродін – тінь гурту, грає на всьому, на чому можна постукати, і без нього, як і без тіні, існування колективу неможливе.

Грають хлопці «м'який рок власного приготування». Люди ще називають цей стиль блюзом, але, як любить повторювати Ден: «не все то джаз, что... знает что», тому й себе не заганяють у якісь стильові рамки. Хоча, коли їм говорять, що вони «неформат» для якогось клубу чи фесту... ображаються чи не ображаються – не можу точно сказати, але послати можуть.

20 червня відбувся другий виступ «БугиДО» у Луцьку, на цей раз сольний. Перша частина їхнього концерту була надзвичайно лірично-романтичною. Після їхніх пісень не залишається в пам'яті слів чи мелодій. Залишається в голові якийсь незрозумілий образ... і несамовито б'ється серце. Здається, ніби слухаєш їх і падаєш у різнокольоровий позапростір, а потім... бульк!.. і пісня закінчилася, і ти знову в залі, знову серед людей.

Першу частину вони закінчили піснею «Романс» і віршем, який Пітер написав в одному з вагонів наших вітчизняних потягів, настільки правдивим і водночас глибоким.

Другу частину свого виступу хлопці відіграли разом з луцьким барабанщиком Романом (який відомий у певних колах як Шанік) і були самі здивовані своєю активністю. «Это мы проснулись?» – запитав Пітер і продовжив...

«Славяне», «Пиво», «Девочка в парке»... багато пісень квартиранти знали напам'ять, підспівували і танцювали на імпровізованій сцені.

Якщо ви не чули цих музичних мандрівників... а чекати наступного їх приїзду до Луцька не хочете, завітайте ось сюди: **http://www.realmusic.ru/bugido**

Яке ж це щастя почувати себе вільним від буднів, стереотипів, роботи, зобов'язань, податків, політиків, директорів, їхніх заступників і просто насолоджуватись хорошою музикою та настроєм, який створюють прості люди, від яких не залежить твоя заробітна плата. Це і є альтернативне життя, куди хочеться занурюватися, ну хоча би раз на тиждень.

Світлана Ковальчук

ПАМ'ЯТІ ВІКТОРА ЦОЯ...

Світлана Ковальчук

19 червня у Луцьку відбувся Квартирник «Музыка волн», який зібрав під одним дахом старенького кінотеатру «Ретро» усіх шанувальників творчості легендарної особистості, музиканта, поета й актора Вік-тора Цоя. 21-го червня йому б виповнилося 48 років. Луцька молодь заклик відсвяткувати цю світлу дату зустріла із захопленням, адже не так часто випадає нагода зустрітися зі старими друзями, згадати молодість/юність (у кого як) і поспівати улюблених пісень. Людей зібралося більше, ніж міг помістити зал. Тому сідали тісненько на підлозі, і здавалося, що всі ці люди (і 40-літні чоловіки у шкірянках, і 15-літні дівчатка в кедах) давно знають один одного. Їх об'єднувала музика, їх об'єднав Цой.

Розпочав вечір Віктор Бура (гурт «Своя сорочка»), розквіт творчості якого припав саме на 90-ті, коли такою доленосною для багатьох молодих людей стала пісня «Хочу перемен». Крім відомих пісень Віктора Цоя, Бура виконав ще дві свої пісні у дусі того часу. Хоча не знаю, чи можна стверджувати, що пісні виконували тільки запрошені музиканти, адже співав увесь зал, усі в один голос.

Далі Ольга Ластівка прочитала вірші Цоя під акомпанемент гітари Віталія Єганова («Джигура»). А ще був сюрприз – документальний фільм про Цоя, його життя і творчість.

Наступним виступав відомий в Луцьку гурт «Копірайт». Пісні, які він виконав, підходили і за стилем виконання, і за духом. «Печаль», «Кукушка», «Видели ночь» народ із захопленням слухав, підспівував і згадував своє найсокровенніше.

На Квартирник також завітав гурт «King Size». Здається, якби не «Восьмикласница» у їхньому виконанні, вечір був би не повний. А потім лідер гурту сказав, що людям не потрібно бути стадом і виконав пісню «Белый день» (пам'ятаєте слова: «Если есть стадо, значит есть пастух...»?).

Жоден Квартирник не проходить без прописаних у «Квартирі» Анатолія Вітинського та Володимира Манфреда (нині гурту «Радіо»). Вони виконали пісні «Музыка волн» і «Это не любовь» та підкорили всі дівочі серця в залі. Молодий гурт «Обсерваторія» завершував першу частину квартирника піснею «Нам с тобой». І можливо, нам іноді дійсно не зрозуміти «Где лицо, а где рыло», але на мою думку, творчість таких людей як Віктор Цой допомагає нам зрозуміти сенс нашого борсання у стрімкій, невпинній річці під назвою життя.

Друга частина Квартирника була дуже сімейною. Всі, хто мав бажання, могли взяти участь у грі під назвою «Вільний мікрофон», поспівати, поспілкуватися з однодумцями, одним словом, бути з усіма і залишатися собою.

Досить круто виступила експериментальна музична формація на чолі із Сільвером – стилізована «Кукушка» під волинку, шкіряний барабан та гітару причарувала весь зал і осіла в пам'яті надовго.

Ще наприкінці вечора до залу увірвалися вже теж прописані у Луцьку гості з – «БугиДО» і також відіграли Цоя. Але у стилі «Pink Floyd». До хлопців підключився Вітинський, котрий спочатку підігравав на ритм-гітарі, а потім, вловивши паузу, помінявся з лідером гурту на електро та видавав потужні соло.

І якщо для когось тема вшанування пам'яті Віктора Цоя «заїжджена» (майже цитата), а ідея створення Квартирника така, що віджила своє, то хочеться побажати щасливої дороги в напрямку до «Версалю», «Золота», «Колізею» (о, Боже)... Кожному своє.:-)

Смерть рок-музики і «Троянда перемоги»

Кажуть, рок помер, вичерпав себе, і тепер роком називають ту музику, яка виконується наживо на електрифікованих інструментах і має досить характерне зовнішнє оздоблення. До уваги не береться те, що (чи про що) грається: барабанний біт, гітари, клавішні – ось вам і рок у сучасному розумінні.

Про смерть рок-н-ролу заговорили ще наприкінці минулого століття. Підстав для цього було достатньо: Елвіс пішов до армії, у Чака Беррі з'явилися проблеми із законом, а ще одна унікальна зірка – Літл Річард – фанатично занурилася в релігію. Наступні покоління за інерцією заперечували старі цінності, показово протиставляючи себе своїм музичним попередникам. Згодом і вони вливалися у рок-мейнстрім, творячи нову історію жанру. Остаточну і безповоротну смерть року музичні критики зафіксували в середині 90-х. Агонією увірвався гранж, після якого будь-які потуги «витягнути» цю музику і пристосувати її до існуючих реалій були смішними. Нова епоха засвідчила, що в мистецтві нічого абсолютно свіжого вже не придумаєш, проте можна цікаво і оригінально використовувати створене.

Ймовірно, так міркували люди, для яких смерть року була очевидною давно. Вони досить бережливо ставилися до традиції, не цуралися свіжих ідей, започаткували стиль, який здобув назву пост-рок.

Над руїнами колись могутнього музичного напрямку зійшла троянда перемоги, переможні війська прийшли з Ісландії. На їх дисках-щитах було написано «Sigur Rós».

Хай радіє Браян Іно, ембієнтні досягнення якого були так уміло використані; прогресивні марення «Pink Floyd» і «Softmashine» допомогли новоприбулим героям повиманювати із глибин підсвідомості забутих монстрів; симфо-піонерам ELO теж немає чого хвилюватися – могутня спадщина потрапила до надійних рук. Незалежні сучасники вищеописаних подій Radiohead теж були змушені перелаштувати свої голови на іншу частоту і прислухатись до нових голосів.

Історія «Sigur Rós» розпочалась у Рейк'явіку в 1994 році, коли Йонсі Біргіссон, Гоггі Хоульм і Аугуст Гюнарссон створили колектив і назвали його іменем молодшої сестри одного із учасників. Проводячи власні музичні дослідження, хлопці не переставали сподіватися на краще, і у 1997 році записали свій перший студійний альбом «Von». На ньому

Євгеній Клінцук

поряд із плодами сучасних засобів звукозапису чуються і раритетні магнітні плівки, причому загальмовані. Звуки, що записані задом наперед, здаються протягами із якихось давно втрачених епох.

Експериментальний підхід зберігався і на подальших роботах. В альбомі «Rimur» ісландський риболов Стейлдоур Андерссен був залучений як виконавець ісландської поезії рімюр. Некомерційний підхід застосовувався не тільки до записів, а й до їх оформлення і назв. Чого вартує назва альбому 2002 року «( )».

Хлопці також придумали власну мову «Vonlenska», яка за звучанням нагадувала ісландську, але не мала абсолютно ніякого сенсу. Точніше мала, але сенс кожен слухач міг віднаходити на власний розсуд, для чого до буклету-обгортки альбому було додано кілька чистих сторінок.

Врешті-решт, до «Sigur Rós» прийшло світове визнання. Це відбувалося досить повільно, адже світові потрібен був час, щоб такий специфічний елемент уплівся у світову музичну тканину, надавши їй нових небачених відтінків. Контракти із гігантами звукозапису Geffen і EMI, хедлайнерство на масштабних світових фестивалях не відбило бажання у гурту виступати на простих, ледве не підпільних сценах. Їх помічали граючими у закинутих бункерах, кафетеріях і на невеличких відкритих майданчиках.

У 2008 році музиканти пообіцяли «грати безкінечно із шумом у вухах» (назва альбому «Með suð í eyrum við spilum endalaust» так і перекладається), та згодом усе більше прихильників почало нарікати на те, що хлопці зійшли із праведного експериментального шляху і полюбили грошики, ще й інколи дозволяють собі розпускати колектив і займатися власними справами. Не варто їм дорікати, потрібно лишень радіти тому, що така неземна музика була створена, і ми без усіляких перешкод можемо її слухати. І що після смерті року рок усе-таки живий.

СТОП від Зю

Що таке СТОП? Це – по-перше: відчайдушний заклик до водіїв: СТОП! СТОЯТИ! АНІ РУШ! По-друге: скорочення від слова автостоп. Але якщо без прикольних приколів, то це – спосіб пересування, що полягає у використанні попутних автомобілів. У тлумаченні цього виразу нам вдалося обійтися без жартів, та в самому автостопі без цього – просто ніяк!!!
Пропоную детальніше ознайомитися із цим восьмим чудом світу. Отож, приготувалися, поїхали:

А – авантюризм. Сюди більше би підійшло слово «довіра», але, на жаль, літери «Д» в цьому виразі немає. Не бійтеся водіїв! Будьте певні, що погані люди просто не зупиняться, а проїдуть повз Вас із нав'язливою думкою: «О, знову якісь придурки хочуть на дурняк заїхати!».

В – ввічливість. Треба мати повагу до людей, які впустили Вас у свою автівку, а через деякий час і у свій внутрішній світ, бо переслухати Вам доведеться немало: починаючи від родинних історій і закінчуючи філософськими проблемами або, не приведи Господи, політикою. Зрештою, Вас ніхто не буде зв'язувати і у будь-який момент можна скорчити «відморожену» пику. Але повірте, найчастіше водії – гарні співрозмовники. Вони можуть поповнити Ваш мозок незайвою інформацією.

Т – тактовність. Не нав'язуйте себе надміру. Якщо Вам трапився мовчазний водій, то це не означає, що треба всю дорогу строчити як з кулемета. Повірте, він і так знає, що Ви йому вдячні, не варто компенсувати безкоштовний проїзд марною балаканиною. Намагайтеся відчути настрій свого перевізника, іноді з людьми можна просто МОВЧАТИ.

О – оптимізм. Ну, хто захоче впускати у свій салон людину з виразом обличчя як у паспорті?:-) Дорога, як нервова клітина, за лічені секунди вона передає Ваш настрій, наміри та думки водієві. І якщо з Ваших вуст вже півгодини як не сходить десятиповерхова лайка, то не дивуйтеся, що Вам ніхто не зупиняється. Дурійте, посміхайтесь, танцюйте, стрибайте, але несіть позитив.

С – сумбурність. Якщо Ви – людина настрою і здатні на вчвереня необдуманих вчинків, тоді руки в ноги і бігом на трасу.

Т – творчість. Увагу водіїв можна привертати не лише витягнутою вперед рукою і відставленим великим пальцем, проявіть

трішки фантазії: наприклад, можна розіграти театральну мініатюру. Навіть якщо Вам не зупиняються, будьте певні, що водіїв Ви потішили на славу. Наведу приклад з особистого досвіду: якось їхали ми з другом стопом до Одеси, і на автобані Київ-Одеса в нас виникли деякі труднощі: ніхто не хотів пошкодувати бідних, змучених 35-градусною спекою стоперів. Сховатися було нікуди, скрізь пекло і шкварило, у мене почало зносити дах, і тоді Толік вигадав геніальне рішення – винайшов новий вид автостопу – ШИЙНИЙ. Він посадив мене собі на шию, і ми, розмахуючи руками, дико регочучи та видурюючись, почали зупиняти транспорт. «І знаїте шо? – Ми такі пабєділі!». Нас побачив далекобійник і зупинився. О, щастя! А взагалі, такий різновид стопу підходить для зупинки великогабаритного транспорту, бо з такої висоти Вас точно помітять!!!

(Усі авторські права належать Анатолію Котлюку:)

О – обережність. Попри авантюрність такої затії все ж треба бути обережним і стежити за своїми речами, попутниками і собою врешті-решт. Я б не радила брати із собою в мандрівку якісь дуже вже цінні речі: плеєри, фотоапарати і т. д. По-перше: є ризик просто їх десь завтикати, а по-друге: Ви їдете відпочивати, а не стерегти якісь дорогі забавки.

П – переконливість. Будьте впевненими в собі на всі 1000%, бо навіщо Ви тоді, взагалі, вийшли на цю трасу?!:-)

Після невеличкого роз'яснення пропонуємо переглянути спогади досвідчених волинських стоперів:

Наталка ХОМ'ЯК, 20 років.
«Для мене автостоп – спосіб весело дістатися до потрібного місця і поспілкуватися з кльовими людьми, бо стоперів, як правило, підбирають водії, які самі мають чим поділитися, або ті, які хочуть почути щось нове».

Віталій МАЛКОВЯК, 24 роки.
«Якось, подорожуючи Бургундією, я зі своїм другом Орестом ловив авто, щоб доїхати до Ніцци. Попри те, що нам довго ніхто не зупинявся, ми познайомилися з двома польськими студентами. Розговорилися, і Орест побився об заклад, що зупинить транспорт, звертаючись до водія українською. Зупинивши вантажівку, Орест запитав: «Доброго дня, дядечку! До Клюні довезете?». Як не дивно, водій прийняв нас за італійців і підвіз до містечка. Там мій друг, купуючи сир у крамниці, попросив українською: «Пані, відріжте мені, будь ласка, шматок сиру». За весь час поїздки Орест спілкувався виключно рідною мовою, не зважаючи на чудове володіння англійською».

Вікторія ЖУКОВСЬКА, 25 років.
«Автостоп – це рецепт свободи і чудова нагода переконатися у безкорисливій доброті людства. Водночас, це – купа адреналіну, сила силенна емоцій і, зрештою, випробування духу, яке навіть для найдосвідченіших стоперів завжди є черговою школою життя».

АВТОСТОП як стиль життя

Сьогодні вже нікого не здивуєш тим, що за допомогою попутного транспорту можна дістатися куди завгодно і, до того ж, безкоштовно. Проте далеко не кожен зважиться вийти назустріч потоку автівок із піднятим угору великим пальцем. Автостоп перетворився на спосіб життя чи навіть окрему субкультуру, яка не вміє жити розмірено. Кожен день стопера – це несподіванка, коли без вагань можна гайнути хоч в Індію.

Лучанин Андрій Шворак декілька років подорожує автостопом, тому такі мандри його вже особливо й не дивують.

– Як давно ти подорожуєш автостопом? Взагалі, чому обрав саме автостоп?

– Літо 2008 року... пам'ятаю, як сьогодні. Витратив усі гроші, поки в Києві гуляв, тож навіть по студентському не доїхав би до Луцька... Ну, от тут одна добра душа запропонувала альтернативу... Я погодився, бо це і зручне рішення, і можливість отримати нову ікс пі. Захотів, пішов, зробив))! Пройняло так, що, тільки-но прибувши, відразу пішов статтю набирати на тему: «як це було».

– Не страшно було, що можуть обікрасти чи побити? Водії – все-таки незнайомі тобі люди...

– Ні. До тебе притягується те, чого ти прагнеш. Якщо в дорогу потрапляєш у поганому гуморі, то і події тобі такі самі трапляються чи то такими здаються... що, власне, одне і теж). Тож моя вам порада: не потрапляйте людям на очі, якщо ви нагнівані))).

– Ти заздалегідь плануєш увесь свій маршрут? Мандруєш Україною чи й закордонням?

– Так, планую. Автостоп для мене – це засіб, а не ціль, тож я завжди звідкись і кудись... Хоча траплялися курйози, допоки я не купив карту автошляхів)). Щодо кордонів, то я їх ще не долав. Можливо, поїду до Росії – на Пітер подивитися, ще не знаю))

– Де доводиться ночувати, харчуватися?

– Здебільшого катаюся сам, а все потрібне знаходиться на місці. Світ безмежний у своїх

можливостях, тож ночувати завжди є де і з ким:)

– Що потрібно взяти із собою для подорожі автостопом? Які речі найнеобхідніші?

– Карту автошляхів (водії не завжди знають, де Кандакузівка), тепліші речі (ну, а раптом у вас на вікні сонце намальоване), парасолю (та сама причина), їжу, музику (водії люблять розширювати межі світу в такий спосіб, та й своя підбірка краща за радіо «Шансон»:)).

– Чи всі водії розуміють, що таке автостоп, чи бували непорозуміння, коли за проїзд вимагали гроші?

– Ні , жодних історій. Це ж пригоди. Водії здебільшого знайомі з цим словом, але люди є люди. Всяке бувало... інколи почував себе місіонером-просвітником). Загальна схема взаємодії така: зупинилася автівка, підходиш і питаєш, чи підкинуть тебе в бік Цюрупинська, якщо відчуваєш, що водій очікує за це щось, то відразу наголошуєш, що безкоштовно (я зазвичай не наголошую, бо мене прикид мандрівника видає). Були й відмови, але не страшно, адже автівок на трасі вдосталь:).

– Яка поїздка тобі найбільше запам'яталася і чому? Куди б хотілося поїхати?

– Найбільше – маршрут Немирів-Бахчисарай. Тому що то було, по-перше, довго, а по-друге, я був не сам, а в дівочому товаристві. Та й до того ж то був перший візит до Криму... Куди б подався? Ну... багато куди... зараз найбільше хочу в Фінляндію. Кажуть, що там добре))

– Про що найбільше люблять питати/розмовляти водії? Ну, ви ж не їдете всю дорогу мовчки...

– Традиційно вони питають наступне: хто ти і звідки? Куди їдеш? Чим займаєшся..? коротше, традиційні питання при знайомстві:-). Ну а далі, як карта ляже – інколи веселі жарти всю дорогу, інколи обмін короткими репліками... все у ваших руках, чи то краще сказати у язиці:-))

– Чи підвозили тебе якимось незвичним транспортом, ну, наприклад, кіньми?))

– Найнезвичнішим для мене був мопед))). Що-що, а мопеда зупинити не сподівався. Проїхав я з ним мало, кілометрів так із 5 Дубном, але ж то був перший раз, тому я це добре пам'ятаю.

– Які найбільші труднощі подорожування автостопом?

– Найбільші труднощі – це банальна лінь. Наприклад, щоб подолати відстань 400 км за день, ну дуже бажано встати якомога раніше. В ідеалі, годині так о 6, але хто з нас встає о 6?:) Ну і, звісно, є незручність: незнання точного часу прибуття... але мене цей момент лише тішить, бо не треба паритись і планувати – буде, як буде.

– Пора доби має якесь значення для стопера? Часто доводилося спиняти транспорт вночі?

– Щодо ночі, то тут навіть різновид є, – так званий «нічний стоп». Уся різниця в часі старту... Наприклад, проспав півдня, ну а їхати ж хочеться, ну от і волочишся на трасу з першими зорями. Цей спосіб в мене, бувало, сам по собі виходив – ну не доїхав за день, ну не у полі ж спати... хоча було і таке. Так-от, щоб вночі тебе підібрали, треба зробити так, щоб тебе помітили. Засобів є багато: ліхтарики, світловідбиваючий одяг, всякі-різні люферні штучки... Я, наприклад, придбав спецжилет (як у працівників ДАІ) та обвішав наплечник цяцями-катафотами. Інколи з даїшником плутають – пригальмовують, придивляються та й газують на повну:-))). Але це незабаром я виправлю – спецфарбу я вже роздобув))).

– Розкажи якусь цікаву (може кумедну) історію, пов'язану з подорожжю автостопом.

– З цікавинок... Ну, кожен водій – то цікавинка. Найбільше мені запам'ятався один дядя, який з Бельгії повертався – лікбез про гомосексуальні стосунки на 2 години, хай йому грець із тою Європою:))). Були випадки, коли завозили не туди, тож пам'ятайте про карту. А загалом, історії неповторні і в кожного свої.

– У багатьох людей слово «автостоп» асоціюється з халявним проїздом. Що ти про це думаєш?

– Що так воно і є :).

– Чи існують у стоперів якісь правила подорожування, які повинна знати людина, що вирішила кудись поїхати в такий спосіб?

– Нічого надзвичайного нема. Усе очевидне. От, наприклад, не стопити на зупинках, адже вони створені для автобусів – тобто для платного пересування... Ну, там добре було б якби пальця великого тримали догори, щоб відрізнятися від тих, хто маршрутки ловить у «неправильних місцях».

– Чи є для тебе екстрімом подорож автостопом?

– Звісно, що є. Особливо на початку це відчувалося. Далі усе входить у звичку, а тому мало що дивує:).

Спілкувалася Тетяна Ворончук

Квартиранти

молодіжна організація "Квартира ФМ" громади мистецьку виставку проходило в приміщенні "Мистецької Лесі Українки в місті Луцьку. художників та фотографів можна було

27 червня 2010 року представила на огляд "Квартиранти". Дійство Галереї", що по вулиці Милуватися творами з 27 червня по 10 липня.

Домбровський Роман (фото)
Масальов Антон (дизайн)
Щуцька (Жичук) Ірина (дизайн)

Оксана Глинська - батік

Гусєва Олександра – розпис скла

Вікторія Величко - живопис

Гнатюк Оксана - живопис

Відкриття виставки проходило весело та невимушено!

Щуцька (Жичук) Ірина - графіка

Шевченко Ольга - фото

Близнюк Ярослав
фото

Масальов Антон
(дизайн)

гурту "Радіо"

МАРЛЕН ДІТРІХ. ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТУ СВІТОВОГО КІНО

Немає нічого більш цікавого та такого, що привертає увагу, ніж вишукана фатальна жінка у вигнанні. Жінка, яка у своєму житті відчула силу і знання, вулкан почуттів, кохання... чоловіче та жіноче. Жінка, в якій об'єдналися естетика, секс і політика.

У наш час, можливо, не так і багато молодих людей знає це ім'я, тим більше назви фільмів, але перед Першою світовою війною, під час неї та після це ім'я лунало на весь світ – Марлен Дітріх.

Майбутня всесвітньо відома актриса народилася в Берліні, 21 грудня 1901 року в сім'ї пруського офіцера і доньки ювеліра. Мати Марлен любила свою доньку, приділяла їй багато уваги, але була класичною німкенею – відповідально ставилася до виховання доньки та, коли було потрібно, могла за-

ставити спати місяць в залізних колодках, щоб ноги були рівнішими.

Перших театральних успіхів Марлен домоглася у 1922 році, і у цей же час відбулися перші її кінопроби. У 1929 році актриса закрутилась у вирі успіху. В історії світо-

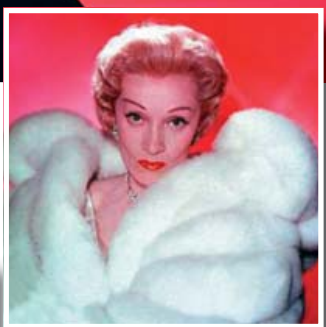

вого кіно вона, безперечно, залишила яскравий слід. Це той виняток, коли людина за життя стає легендою.

У світовому кіно її образ спокусливої жінки-вамп створив відомий австрійсько-американський режисер фон Штернберг. З телеекранів того часу дивилася сильна духом жінка, котра може самостійно подолати самотність з гордо піднятою головою. Тонка нитка брів із постійно здивованим виразом напівзаплющених очей, жінка, одягнена у фрак, з моноклем, втілення жіночності та байдужості, пошарпані капелюшні картонки, фото-

графія доньки на туалетному столику, книга, розкидані по кімнаті пластинки... тиша – це Марлен Дітріх.

Серед ролей, які зіграла Дітріх, немає схожих образів, усі вони настільки різні, що вибудувати певне постійне амплуа дуже важко. Ця жінка показала себе як актриса надзвичайно широкого діапазону й величезних можливостей. Вона швидко вміла перетворитися з фатальної жінки на провінціалку, з дешевої співачки на імператрицю. У кожній своїй ролі вона знаходила частинку себе, риси, притаманні її характеру, саме тому кожен образ залишався індивідуальним і неповторним – 52 кінострічки – і 52 абсолютно оригінальних, не схожих на інші, перевтілень.

Ця жінка запровадила моду на брюки, котра шокувала тогочасних англійців – це були перші кроки до відкритої емансипації, котрі провокували населення старої Європи. Одяг Марлен шили під її пильним наглядом, вона особисто контролювала пошиття, обирала фасон сукні та вибирала тканину.

Але не варто думати, що Марлен Дітріх – це така собі провокативна актриска, яка дозволяла забагато й шокувала цим світ. Насправді, вона ніколи не припускалася слабинки, ніколи не говорила те, що від неї хотіли чути, якщо це була не її власна думка. Протягом свого життя вона залишалася в першу чергу Людиною з великої літери, котра не дозволяла на олтар пафосу і слави покласти свою особистість.

У 1979 році актриса знялася в останньому фільмі – «Прекрасний жиголо – бідний жигало», і після цього зачинилась у своїй квартирі. У 77 років Марлен Дітріх зв'язував із зовнішнім світом тільки телефон. Вона казала: «Велику частину свого життя я прожила з блискучими людьми. Вони не схожі на людей порядних, «комільфо». Вони надихають вас, збуджують ваш мозок, вони не терплять заборон... Вони вимагають підкорення і відданості... І я завжди була жахливо щаслива, коли могла їм це дати, але більше всього я була щаслива тому, що опинилася серед обраних, серед тих, хто удостоївся їх уваги, кому вони віддавали свій час і свої сили. Це одна з причин, чому я вважаю, що життя моє вдалося».

«Вона залишається тим, ким була упродовж багатьох років – дивно, але цей дар лежить поза її досягненнями як актриси, він не прив'язаний до конкретного часу і не залежить від певного моменту, навіть не осягається здоровим глуздом». Сесіл Бітон

Легенда XX століття Марлен Дітріх померла 6 травня 1992 в Парижі. Похована в Берліні. Її повне ім'я – Марія Магдалена Дітріх. Її батько був пруським офіцером, і вона пишалася цим усе життя. Її підносили, їй заздрили, прагнули бути схожими на неї.

Світлана БОГДАН

ВІРШИНА

***

Вересень верне кирпатого носа:
Теплих вечір'їв уже не вернути.
Тиша прийшла і стоїть мені босо –
Владарка тіней, у злото закута.

Зважив би хто, але сонячні жорна
Мелють усе на однакові гами.
Скільки кульбаб ми проходили – жодна
Не озирнулася навіть за нами.

Мовчки стояли, вростали у космос,
Вгризшись корінням у землю солону.
Покрадьки холод вплітається в коси,
І мимохіть його носиш додому.

Ми дожилися до вітру оцього,
Мов до останнього подиху світу.
Завтра – потоп на усякого злого,
Завтра – дощі, але нині живий ти.

Хто нас побачить, коли на коліна
Впала трава і про решту забула?
Дивиться Той, хто прощає провини, –
Просто тому, що я хочу, щоб був Він.

***

Чи тепло тобі у твоїй шкірі,
Коли осінь нестерпно вітряна?
Дощі завжди приходять щирі,
Та ми слова їхні з лиць витремо.

Пощо нам у серпні була ця правда,
Коли в кавунів був сік солодкий,
Коли дотики були вправні
І усміхалися люди на фотках?

Але тепер, коли чесні зливи
Змивають макіяжі всіх спектрів,
Кожна волосинка заголосила...
А може, вдягти вовняного светра

І в день сонячний – теж бувають! –
Піти просто в руки кленам лапатим?
Нишком себе в пальто заховаю –
Пальці в кишенях відігрівати.

Купив би запросто мене в мирі
Цей жовтень із його золотом.
А проте у моїй шкірі
Мені холодно.

ДЕНЬ

Покара приходить щоранку, і вкотре
Пригадуєш координати глобально.
Тебе вигортає з-під теплої ковдри
Руками холодними місто безжальне.

Як тільки будильник запіє о шостій,
То знов розпочнуть біг секунди і відстань.
Перпендикулярно тоді до доріг стій,
Але паралельно іще до дерев стань.

Розійдуться небо й земля на дві чаші,
Ошую й одесну ходитимуть люди,
Річки потечуть, і кипітимуть каші,
На траси насуне заторів полуда.

Поїдуть листи, причаївшись в конвертах,
І ти – серед цього – також будеш чинним:
Перпендикулярно до сонних і мертвих,
Але паралельно живим і активним.

Ти сильний: до вечора втримати зможеш
Ногами – підлогу, на маківці – стелю.
Однак знову Той, хто завжди переможець,
Вкладе тебе навзнак назад до постелі.

Бо кожен із днів – мов химерний твій замок,
Який так старанно ти зводиш щоразу,
Проте він розсиплеться врешті так само
На сотні піщинок найменших топазу.

І будеш – володар уламків барвистих,
Полеглий у битві за рухи і кроки,
Перпендикулярно з планетною віссю,
Але паралельно підземним потокам.

ПТАХА

***

Тяжкість отриманих травм вимірюється у тоннах.
Відрадою білою – радість прокидатись щоранку.
Навіть повітря вже розмовляє підвищеним тоном,
Хоче в легені тобі викричатися до останку.

Між містами заліг звір дикий і диха.
Тисячі Кілометрів – звати того звіра.
Доки його не чіпати, лежатиме собі тихо,
А торкнешся ногою – напружиться його шкіра.

Встануть тоді на тебе льодяникові столиці,
Словесами закидають плюшеві чоловічки.
Побачиш: тонкостанні дівчата з глазурованими лицями
Спинаються на підбори, тягнучись до небесної річки.

Біси тебе не бачили б, якби не родився смертним.
Демони не ходили б, якби не руки і ноги.
Тільки б не пам'ятати нічого, коли смеркне,
Крім того, як краплі дощу бесідували з дорогою.

Волохатими ногами лісу земля ступає по небу.
Померлі тисячоліття сховалися за емблемами.
Однаково мусить далі вершитись у церкві треба –
І священний вечірній намаз усіма можливими кремами.

Зцілюй отримані травми, доки пише небесна вода:
Випадково вдихнули в тебе життя, і тепер цвіте.
Ти – простір, що утворився між стуленими долонями Господа,
Який дмухав на них, щоб зігрітись у холодному Всесвіті.

ПРО ВІРШІ РОДОМ ІЗ КАЗКИ

ПТАХА

(Вікторія Литвак. Кишеньковий день. Поезії. – Луцьк: ПВД «Твердиня», 2008. – 72 с.)

Ця казка почалася. Можливо, не спочатку – як усі. Просто щоб не бути схожою на інших. Або щоб самій бути іншою, між тих – не-інших.

Так-от – у казці – дівчинка. Подібна до Аліси (саме Льїса Керрола – не сумнівайтеся), бо, може, вони родичі – такі, щоб їздити у гості – каретою, на кенгуру, запрягши у сані кроликів чи бодай диких зайців. І в дівчинки навіть була Киця – прямий доказ родинності з Алісою. Але оскільки все ж у кожного своя історія, то у нашій до Країн Див, а може, чого доброго, – і у Задзеркалля – подалася Киця. А дівчинка лишилася з нами. І не сама, а з віршами. А може, вірші з нею. Бо це ж Віта Литвак – спочатку з літом, за яким уміла дощеволіти «Дощеволію за літом» (2005), а потім із «Кишеньковим днем» (2008).

Власне, це якраз та частина казки, у якій ітиметься про вірші із «Кишенькового дня». «Жив собі маленький день у великих черевиках. Тільки, крім зайців і зірок, ніхто тих черевиків не бачив, а Дня – тим паче. Бо не знали, куди дивитися. А ви знаєте?..»

Чи знаєте, чи ні – гайда у «Кишеньковий день»! Бо в ньому можна:

заплівши вересом
долоні
збиратися у вирій

і пити сонце
доки дощ
не розлучить нас

Бо в цих маленьких рядках сила-силенна змісту, він як тісто, що вилазить з діжі, він сходить як на дріжджах чи сходить як сонце, чи, може як травичка – щоби притягувати чиїсь погляди і душі, щоб запалювати світлячків чи ліхтарики, чи сонечка – усе від чого розвиднюється і на серці, і день – нехай навіть і кишеньковий. А може, він у кишені Бога?

У Вітиних віршах не завжди спокійно, але завше затишно. І пори року змінюються щосторінки, і Земля обертається не за 24 години, а навколо кожної букви, бо під цією обкладинкою свій світ створює дівчинка, родом із казки, з тієї, у якій замість пружинок в дівчаток і хлоп'яток закладають талант, а він пружинить потім ого-го і бризкає на нас із вами віршами.

тобі на лапах
м'якне сонце
і сміх кусається
на вусах
якщо ти
народилася собою

А ще у тих віршах часто болить. Бо ж боляче, коли прорізаються зуби чи крила, і тим паче – коли прорізаються вірші. Ми бачимо їх уже на папері – чепурними, із напрасованими літерами і причесаними рядками. А є ще процес перед цим. Втаємничений, болючий і радісний. Без болю не буває.

цікаво
скільки шрамів треба
аби душі не стало
впала як зайва зірка
у кущі
і ціла торба подарунків

ВООКО V РУБКА

Від образів паморочиться у голові, від метафор лоскоче біля серця, а кожне слово влучає у самісіньке, у що, а то вже хто у що збирає вірші. Тільки з ними обережно, бо вони занадто живі. Скажете такого не буває – щоб живі занадто? – із віршами буває й не таке, тим паче якщо вони приписані у «Кишеньковому дні».

А зараз ц-с-с-с-с-с-с-с-с, бо вірші вразливі, про них зайве скажеш – вони і поховаються – як часом гриби у лісі. Це я вам точно кажу.

То й закінчимо ми з вами початком: «Окуляри – щоб краще бачити, рожеві – щоб не чорні», – осідлавши сонячного зайця, вирішив день і почався».

Оля Лясснюк

ФЕСТИВАЛЬНЕ ЛІТО – 2010

СВІТЛИНИ: *Юлі МОЗОЛЮК*
Зю ПОБЕРЕЖНЮК
Оксани КУЗЬМЕНКО
Вови ЯРОША

БАНДЕРШТАТ

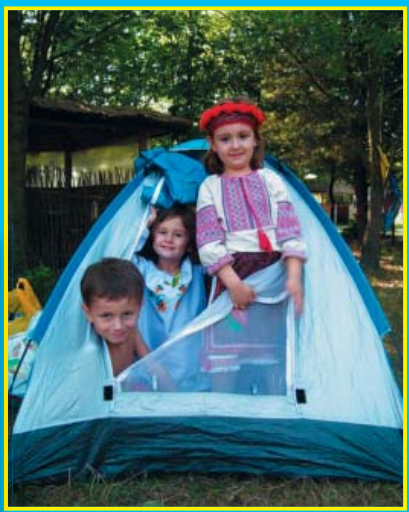

ПТАХА

ФОРТМІСІЯ

ПІДКАМІНЬ

ОКЕАН ЕЛЬЗИ ВИДАЄ ЗБІРКУ «THE BEST OF»

Музиканти підготували добірку своїх кращих хітів за 15 років. До диску, який так і називається «Океан Ельзи: The Best Of», потрапила 21 композиція з семи альбомів групи.

Компіляція, на якій зібрані досить різні (найбільш відомі, гучні, пам'ятні, найчастіше виконувані на концертах тощо) пісні, шукайте на поличках крамниць України.

ПОДАРУНОК ДЛЯ ШАНУВАЛЬНИКІВ «БІТЛЗ»

Відразу дві новинки, пов`язані з легендарним англійським гуртом «Бітлз», виходять на світовий ринок. Повне видання всіх альбомів легендарної четвірки і відеогра «Бітлз: Рок-гурт». Зокрема, музична антологія включає 14 компакт-дисків і римейк 12 студійних альбомів «Бітлз». Відеогра теж включає 45 пісень гурту. Учасникам надається можливість візуально виступити у знаменитому ліверпульському клубі «Каверн» та записати диск в студії «Еббі-роуд».

Наші друзі

Ми щиро дякуємо Вам за підтримку :)))

Галина Жилка – підприємець, директор магазину «Оксамит», голова батьківської громадськості міста.

Віктор Козак – директор ТзОВ «Ідея», член ради регіону міжнародних перевізників Волинської та Рівненської областей, депутат районної ради.

Роман Ляшук – приватний підприємець, депутат міської ради, сфера діяльності: виготовлення та продаж меблів, дверей; рекламні послуги.

Андрій Откаленко – голова МГО «За життя», директор фірми «UAinet», радник ковельського міського голови

ЖУРНАЛИ МОЖНА ПРИДБАТИ У ТАКИХ ТОРГОВИХ ТОЧКАХ:

У КОВЕЛІ: • магазин «АВС» (привокзальна площа);
• торгова точка біля кафе «Казка» (бул. Лесі Українки);
• торгова точка при вході у залізничний вокзал;
• точки продажу преси в супермаркетах «Салют» (вул. Володимирська), «Фаворит» (вул. Володимирська), «Вопак» (вул. Незалежності);
• магазини «доМАЖОР» (вул. Сагайдачного, 6в);
• кінозал «Прем'єра» (вул. Незалежності, 100);
• піццерія «Classic» (вул. Сагайдачного, 6в);
• точка продажу преси в універмазі.

У ЛУЦЬКУ: • магазин «Вінок волошковий» (Театральний майдан);
• торгова точка біля Будинку Офіцерів (вул. Винниченка);
• торгова точка в корпусі філологічного факультету ВНУ (вул. Винниченка);
• книгарня «Руніка» (Палац учнівської молоді, вул. Шопена, 18);
• книгарня «Руніка» (головний корпус ВНУ, пр-т Волі, 13, 2-й поверх).

КОРОТКОМЕТРАЖНИЙ ФІЛЬМ ВІД ГУРТУ «АННА» НА ПІСНЮ «ГРА З БОГОМ»

Львівський режисер Олександр Денисенко закінчив роботу над новим відео гурту «АННА» на один із треків майбутнього альбому «Срібна Змія» – «Гра з Богом». Це відео важко назвати кліпом. Насправді вийшов містичний триллер або майже фільм жахів. І музиканти, і режисер дуже задоволені результатом. А Олександр Денисенко планує представити відеокліп на декількох міжнародних фестивалях за кордоном.

Не дивлячись на високу якість відео, на разі невідомо, чи можна буде побачити його на телеекранах з ряду причин. Але вже зараз це творіння можна дивитись на сайті гурту.

До речі, Олександр Денисенко вже вдруге співпрацює з гуртом «АННА». Першим відеокліпом цього тандему в 2009 році стала пісня «Карматреш». А вже восени режисером заплановано офільмувати ще одну композицію з нового альбому гурту.

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ ПТАХА
№ 8-9 (27), 2010 (серпень-вересень)
Головний редактор: Ольга Лясюк
Верстка та підготовка до друку: Володимир Камінський.
Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів. За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).
Засновник: ПП Самчинська Н. М. Адреса редакції: 45000, м. Ковель, вул. Театральна 11, 2 поверх, к. 17.
e-mail: info@ptaxa.com.ua.
www.ptaxa.com.ua
Свідоцтво про реєстрацію: ВЛ № 330-64 ПР від 25. 09. 2008.
Видається з грудня 2007. Виходить 1 раз у місяць. Ціна договірна. Наклад 1500 прим.

ФОТОПОЗИТИВ

ЖОВТЕ З БЛАКИТНИМ. ЦЕ ПОРУЧ

Автор: Ксеня Поліщук